

Proloog

6-6-2006, 6.00 uur – WASHINGTON D.C.

Met een bonkend hart vloog Mike Hermann overeind in bed. Hij haalde een hand door zijn bezwete haar en wreef over zijn gezicht tot zijn vingers voor zijn mond stilhielden. Pas na een aantal keren met zijn ogen te hebben geknipperd lukte het hem de beelden die op zijn netvlies gebrand leken te verdrijven.

Als een versnelde film had hij gezien dat overal op de wereld bloedige oorlogen uitbraken. Hij zag vaders en zoons elkaar afslachten, moeders en dochters sneden elkaar de keel door en burens verraadden elkaar zonder scrupules. En tussen de vechtende mensen in kronkelden de demonen die dronken uit rivieren van bloed. Tegelijkertijd leverde de natuur haar eigen, grimmige strijd. Bosbranden en vulkaanuitbarstingen huldten de aarde in vuur en rook en superstormen geselden land en zee. Aardbevingen lieten de fundamenten van elke cultuur schokken waarna vloedgolven zich als hongerige duivels op het land stortten en alles op hun pad vernietigden.

Op de voorgrond van deze gruwelijke film had Mike een halfduistere kamer gezien. Er stond een bed in omgeven door dertien zwarte kaarsen en onder een omgekeerd kruisbeeld bedreven een jongeman en een jonge vrouw seks met elkaar. En op het moment dat de rode cijfers van de wekker in die kamer twaalf uur 's nachts aangaven en de jongen zijn hoogtepunt beleefde, dreef de vrouw een mes bovenin zijn nek. De jongen sperde zijn ogen open en slaakte een rauwe kreet. Een siddering trok door zijn slungelige lichaam, dat na een stuiptrekking kortstondig verslapte. Maar hij stierf niet. In plaats daarvan spanden na luttele seconden zijn spieren zich tot het uiterste waarna er een transformatie plaatsvond die de jongen veranderde in een opgewonden beest.

Dat was het moment dat Mike wakker schrok. De wekker in zijn droom had twaalf uur 's nachts aangegeven; vandaag was het 6 juni 2006. Zodra de combinatie van cijfers tot hem doordrong, daalde zijn lichaamstemperatuur een graad of twee. Kon het werkelijk zo eenvoudig zijn? Zijn hart bonsde in zijn keel. Wat hij had gezien, was geen droom geweest. Hij twijfelde er niet aan dat ergens op de wereld het proces in gang was gezet. Het aftellen was begonnen.

Hij moest actie ondernemen. Een paar seconden twijfelde hij over de manier waarop hij de boodschap moest overbrengen en besloot dat bellen het veiligst was. Hij gooide zijn benen over de rand van het bed, griste zijn mobiele telefoon van zijn nachtkastje en liep naar de woonkamer. Daar schoof hij de balkondeur open en snoof de buitenlucht op. De altijd aanwezige luchtvervuiling stuurde een rilling van afkeer over zijn ruggengraat, maar hij wist dat er weinig steden waren waar het beter was dan hier. De koelte van het beton onder zijn blote voeten werkte kalmerend. Hij concentreerde zich op zijn ademhaling tot die rustiger werd en zijn hartslag terugzakte naar normale snelheid. Peinzend keek hij uit over Washington D.C. Zijn appartement op de achttiende verdieping bood een panoramisch uitzicht over de stad, met links in de verte de koepel van het Capitool en rechts de punt van het Washington Memorial. De koepel schitterde in het ochtendlicht en een moment liet het smetteloze wit hem verlangen naar een andere tijd dan deze.

Hij koos het nummer van Gaby de Villeneuve. Er was bijna meteen verbinding, alsof ze zijn telefoontje verwachtte.

“Mike?”

“Het is begonnen.”

Op zijn woorden volgde een beklemmende stilte. Gaby verbrak die door met een benepen stemmetje te vragen: “Weet je het zeker?”

Hoewel nutteloos met deze afstand tussen hen tweeën knikte Mike. Kort en bondig maakte hij haar deelgenoot van zijn visioen.

“Het heeft in jouw tijdzone plaatsgevonden. Hier was het zes uur in de ochtend, maar in mijn visioen was het twaalf uur ‘s nachts. 6 juni 2006, Gaby. De drie zessen. Het is het teken van het Beest!”

Mike hoorde dat ze haar adem inhield en hij voegde eraan toe: “Ik kom naar je toe om te bespreken welke stappen we moeten ondernemen.”

“Ik begrijp het. Lichten we de anderen in?”

“Nog niet. Heb geduld, want voor de zekerheid reis ik veilig, maar ik zorg dat ik zo snel mogelijk bij je ben.”

6-6-2006, 6.00 uur – HOOGVLIET-ROTTERDAM

De slaap was kort geweest. Iets had haar gewekt en te onrustig om verder te slapen duwde ze de arm van de jongen die naast haar lag van zich af. Ze hield het dekbed tegen haar bovenlijf geklemd en ging met haar rug tegen het hoofdeinde van het bed zitten. Onderzoekend keerde ze haar blik naar binnen, op zoek naar haar ware identiteit. Ze woonde in het lichaam van de zeventienjarige Monique Uytenbroek wier geest met succes verdrongen was door die van de kwaadaardige Eloise Cronenburgh. Toch wist ze dat ze noch de een, noch de ander was. Al wat ze van zichzelf wist, was de naam die Belial haar had gegeven: Apollyon. Haar eigen identiteit en herinneringen gingen nog altijd schuil onder een deken van inktzwarte duisternis. In haar hoofd fladderden slechts herinneringen aan haar leven als Eloise en Monique rond, als uit koers geslagen trekvogels.

Haar bewegingen wekten de jongen. Met een geeuw rekte hij zich uit en ging op zijn zij liggen. Hij trok het dekbed van haar af en bekeek haar tevreden. De blik die zij op hem wierp, was geringschattend. Aan het bleke, haast magere lichaam was niet te zien dat het bewoond werd door de enige ware Meester. Zoals hij nu was, ging er weinig ‘meesterlijks’ van hem uit, hij zag eruit als een doodgewone puber. Apollyon zuchtte. Er moest heel wat gebeuren voor ze hun doel zouden bereiken. Zelfs al kende ze haar werkelijke naam, ze kon hem niet gebruiken, net zomin als Belial dat kon. In het hier en nu was hij gewoon Roel en zij Monique. En net als zij, was hij jong. Te jong om een verschil te maken in deze wereld.

Het was alsof hij haar gedachten kon lezen.

“Je vraagt je af hoe wij ooit de wereldheerschappij zullen veroveren, nietwaar? Geloof me, er is niets wat ons kan tegenhouden.”

Hij grinnikte.

“Helaas zal jij nog één offer moeten brengen. Vannacht heb ik bij jou het zaad geplant voor de nieuwe Messias. Nog voor hij losbreekt uit het duister zal zich een teken aandienen waarmee we ons pact zullen bezegelen en onze drie-eenheid inwijden. Vanaf dat moment zullen alle aardse krachten eindelijk tot onze beschikking komen.”

Het waren duistere woorden vol van vage beloften. Ze begreep ze maar half. Wrevelig omdat zij opnieuw een offer moest brengen, sloeg ze haar armen over elkaar en keek van hem weg. Zolang ze zich niet volledig bewust was van wie en wat ze precies was, kon ze hier niets mee.

Het irriterende gezoem van een mug haalde haar uit haar overpeinzing. Ze sloeg langs haar oor en zocht met haar ogen het tere insect dat neerstreek op een van Roels blanke bovenarmen. Nijdig wilde ze het beestje verpletteren. Ze hief haar hand om te slaan, maar halverwege de dalende beweging had Roel haar pols al vast. Ze slaakte een getergde kreet en worstelde om los te komen. De slungelige jongen beschikte echter over buitengewoon veel kracht. Haar wangen vlamden op van boosheid.

“En waarom zou ik die rotmug niet tot moes slaan?”

Monique zag Belials vuur in Roels ogen smeulen, er speelde een duivels lachje om zijn lippen.

“Laten zij het Kwaad drinken, Apollyon. Jij en ik hebben er genoeg van! Al hun nakomelingen zullen het Kwaad in zich dragen en verspreiden. Elke mens die zij bijten, zal ermee geïnfecteerd raken. Ik raad je aan om nooit meer een mug dood te slaan; ze zijn ons instrument! Voor je het weet, heeft het Kwaad zich over heel de wereld verspreid. Wacht met mij op het teken, Apollyon, we staan aan de vooravond van de Nieuwe Tijd!”

1

Gedeon Meijer wierp een blik op zijn horloge. Tien over acht. Ze had gezegd dat ze er om kwart voor acht zou zijn en het feit dat ze er nog niet was, stuwde het zuur omhoog in zijn slokdarm.

“Gedeon, uw bezoek est arrivé!”

Het half Frans, half Nederlands van Albert Maçon liet Gedeon opspringen. Dus toch! Hij snelde naar de hal, waar Albert op de plek van de receptioniste had zitten wachten op Aimées komst. Door de glazen deuren zag Gedeon een jonge vrouw aan komen lopen. De bries speelde met haar halflange, middenblonde haar dat glansde in het licht van de vroege avondzon. Ze droeg een steenrood mantelpakje met een kort jasje en een rok tot net boven haar knieën. Haar voeten staken in schoenen met hoge hakken. Ook al was het jaren geleden dat hij haar had gezien, toch was één blik op haar voldoende om te weten dat zij zijn dochter was. Het eerste wat in Gedeon opkwam toen hij haar zag, was dat ze uitgegroeid was tot net zo'n schoonheid als haar moeder. Overvallen door beelden uit het verleden worstelde hij enkele seconden met het terugdringen van zijn emoties. Zijn knieën knikten, zweet verzamelde zich in zijn handpalmen. Er hing veel af van deze ontmoeting.

De glazen deuren schoven uiteen en lieten Aimée binnen. Haar ogen keken argwanend in de zijne terwijl ze zijn uitgestoken hand aanpakte.

“Ev... Aimée! Wat ben ik blij dat je er bent. Ik was bang...”

“Dat ik niet zou komen. Bijna was dat ook zo.”

Zelfs Aimées stem liet hem denken aan haar moeder Eliza. Ondanks de pijnlijke herinnering, verdrong de gedachte de zure smaak uit Gedeons mond. Hij boog zijn hoofd en stapte achteruit terwijl hij een uitnodigend armgebaar de hal in maakte.

“Dan ben ik blij dat je je hebt bedacht. Welkom bij Newtech Biochem.”

Aimées lachje klonk schamper. Desondanks ontwaarde Gedeon iets van nieuwsgierigheid in haar blik toen ze de hoge ontvangsthal met de glanzende, antracietgrijze tegelvloer in zich opnam. In de linkerhoek stonden een leren bank, een fauteuil, een glazen tafeltje en een folderstandaard. Rechts zorgde een enorme potplant samen met het kleurige kunstwerk aan de wand voor wat leven in het geheel. In het centrum van de hal rees een marmeren balie op uit de vloer. Alles om hen heen straalde klasse uit.

Albert kwam achter de receptie vandaan. Hij stapte op Aimée toe en stak gretig zijn hand naar haar uit.

“Albert Maçon, enchanté.”

Het viel Gedeon onmiddellijk op dat Aimée huiverde onder Alberts blik. Ze schudde zijn hand en trok de hare snel terug, waarna ze haar aandacht op hem richtte.

“Lust je misschien iets te drinken?” vroeg hij. “Cola of sinaasappelsap misschien?”

“Doe dat laatste maar.”

Zonder dat Gedeon iets hoefde te zeggen, draaide Albert zich om en verdween in de ruimte achter de balie. Het vertrek van zijn collega liet een ongemakkelijke stilte achter die Aimée verbrak.

“Het is lang geleden.”

Gedeon knikte.

“Te lang, Aimée. Je moet weten dat ik...”

“Waarom heb je me eigenlijk gevraagd hier naartoe te komen?” onderbrak Aimée hem.

Hij zocht naarstig naar de juiste woorden. Gelukkig kwam Albert nog voor hij een antwoord klaar had terug de hal in met een blad waarop drie glazen stonden, één met sap en twee met water. Albert zette het blad neer op de tafel van de zithoek waar ze als vanzelfsprekend gedrieën plaatsnamen.

Gedeon zocht Aimées blik en beantwoordde haar vraag.

“Ik heb gevraagd of je hiernaartoe kwam, omdat ik begrijp dat je niet naar mijn huis wilde komen en ik Newtech Biochem als mijn tweede huis beschouw. Mijn werk is mijn leven, Aimée. Je moeder wist dit, maar ze kon er niet mee omgaan.”

“Ik ben niet gekomen om je te veroordelen, of om mijn moeder af te vallen. Wat er tussen jullie is gebeurd, ligt in het verleden. Het feit blijft dat ik een vader gemist heb. Ook toen we nog bij elkaar woonden.”

Het verwijt in haar woorden was onmiskenbaar. Gedeon liet zijn hoofd hangen. Toen keek hij op en blikte ernstig in haar ogen.

“Dat kan ik niet ontkennen. Ik ben er niet op uit om zaken uit het verleden goed te praten, Aimée. Wat ik wil, zoals ik je aan de telefoon zei, is jou deelgenoot maken van mijn baanbrekende werk. Ik wil het met je delen, omdat je mijn kind bent. Aimée, mijn onderzoek zal de wereld veranderen. Enige tijd geleden is het zelfs genomineerd voor de Nobelprijs! Dat ik die niet gewonnen heb, was een grote vergissing van de organisatie, maar daar komen ze nog wel achter.”

Hij kon de ontevredenheid in zijn stem niet verbergen, de vernedering was te groot geweest. Hij schudde de herinnering van zich af en sprak verder.

“In dit laboratorium bevindt zich de bron van onze toekomst. Dat is wat ik je wil laten zien.”

Aimée produceerde zowaar een milde glimlach; het effect stemde Gedeon tevreden. Hij pakte een glas van het blad en hief dit in een toast. In de ogen van Albert zag hij ontzag blinken. Zijn collega hief eveneens zijn glas en liet dit tegen dat van hem tikken. Een beetje verbaasd volgde Aimée hun voorbeeld, waarna ze een paar slokken nam.

“Goed, je hebt mijn aandacht.”

Gedeon leegde zijn glas en stond op. Zijn mondhoeken krulden in een glimlach omhoog.

“Dat vind ik fijn. Drink je glas leeg, dan zal ik je een rondleiding geven in de laboratoria en je uitleggen hoe ik een van de belangrijkste menselijke genen heb kunnen identificeren.”

Het kostte Albert moeite zijn opwindings te bedwingen. Hij bewonderde Gedeon om zijn kalmte. Zonder schroom vertelde hij zijn dochter over zijn onderzoek naar de menselijke genen. Newtech Biochem ontwikkelde wereldwijd medicijnen. Zoals veel farmaceutische bedrijven had het zich drie decennia geleden op de genetica gestort. Eén divisie hield zich bezig met onderzoek naar kanker, een andere richtte zich vooral op de mogelijkheden tot het versterken van de fysieke gesteldheid van sporters. Gedeon hield zich bezig met beide specialismen. Hun collega's dachten dat dit was omdat hij zijn eenzaamheid verdreef met werken, Albert wist wel beter.

Negen jaar daarvoor had hij Gedeon leren kennen. De uitbraken van H5N1, de voor de mens gevaarlijke variant van de vogelgriep, waren voor Newtech Biochem reden geweest in die discipline een onderzoeksdienst op te richten. Als chemisch biogeneticus, gespecialiseerd in vogels en vogelziekten, was dit voor hem een uitgelezen kans geweest. Hij had gesolliciteerd en was van Brussel, de stad waar hij had gestudeerd en was blijven hangen, naar Rotterdam verhuisd om in de splinternieuwe Triniteitgebouwen aan de slag te gaan.

Een week na zijn indiensttreding liep hij verloren met zijn dienblad door de kantine, op zoek naar een vrije stoel. Hij voelde zich die dag net als op de middelbare school, waar iedereen hem had gemeden om zijn puistenkop. Gedeon zat er alleen aan een tafeltje, lezend in een vakblad.

“Mag ik plaatsnemen?”

Albert had moeite met het spreken van de Nederlandse taal, hij kon onmogelijk zijn Franse accent verbergen. Gedeon had opgekeken om een ongeïnteresseerde blik op hem te werpen. Een enkele hoofdknik verwoordde zijn instemming, daarna richtte hij zijn aandacht terug op zijn leesvoer. Albert herkende het tijdschrift, het bood hem een opening tot een gesprekje. Hij

zette zijn eten op tafel, schoof zijn stoel naar achteren en ging zitten terwijl hij achteloos vroeg: "Nature Genetics?"

"Wat anders?"

Gedeon klonk cynisch. Toch liet Albert zich niet uit het veld slaan.

"Het is niet het enige revue professionelle, maar wel het beste."

Daarop richtte Gedeon zijn hoofd weer op en keek hem met licht samengeknepen ogen aan.

"Mee eens."

Tevreden met het resultaat stak Albert zijn hand uit.

"Albert Maçon, biochimiste. Mijn spécialité is vogelziekten."

Boven de tafel schudde Gedeon zijn toegestoken hand.

"Ah, u bent hier voor het H5N1-onderzoek! Interessant. Heel interessant. Meijer. Gedeon Meijer."

Albert was blij verrast geweest.

"Mince! U bent dé Gedeon Meijer? Van de nomination de prix Nobel?"

Er speelde een minzaam lachje om Gedeons lippen. Hij knikte.

Albert had zichzelf gelukkig geprezen. Het was niet elke dag dat hij een beroemdheid in zijn vakgebied tegenkwam. Tussen hen tweeën ontstond zich zowaar een gesprek en het werd hem al snel duidelijk dat ze beiden puur en alleen leefden voor hun werk. In de jaren die volgden, deelden ze hun passie voor het ontrafelen van de geheimen van het leven met elkaar. En het duurde niet eens zo lang voor ze aan elkaar toegaven dat ze hier alles voor over hadden. Werkelijk alles.

Albert maakte zich los van zijn herinneringen en keek naar de mooie, jonge vrouw die zich door Gedeon liet leiden. Ze werd al een beetje suf. Ze luisterde weliswaar, maar had niet bijzonder veel aandacht voor wat haar vader vertelde. Het maakte niet uit dat ze er misschien minder dan de helft van begreep. Alberts blik kruiste die van zijn collega en als vanzelf dwaalden zijn gedachten af naar het moment dat hij Gedeon zijn eigen privéproject had laten zien.

Het onderzoek had hem jaren gekost, maar het was hem gelukt. Sinds het uitkomen van de eieren waren twee weken verstreken. De vogels leefden nog steeds, ze waren het kritieke moment voorbij. Zijn hart was opgesprongen van vreugde. Hij móest zijn vinding met iemand delen en Gedeon was de enige die in zijn gedachten opkwam. Buiten hem vertrouwde hij niemand. Hij verliet de vogelkamer en baande zich een weg door de rotzooi in zijn huis naar de drankkast. Daar bewaarde hij de Dom Perignon, een fles champagne die hij ooit speciaal had aangeschaft voor een gelegenheid als deze. Hij pakte zijn telefoon en toetste Gedeons nummer in.

"Gedeon? Je vous en prie: kom nu naar mijn huis. Ik heb iets fantastique om te laten zien!"

Gedeon bromde dat hij geen tijd had voor privéaangelegenheden, maar Albert liet zich niet afschepen. Hij drukte hem op het hart dat wat hij met hem wilde delen spectaculair genoeg was om met champagne te beklinken.

Het was de eerste en enige keer geweest dat Gedeon een voet in zijn huis had gezet. Gedeon haalde zijn neus op voor de rommel, maar dat deed Albert niet. Zijn tijd was te kostbaar om aan opruimen te besteden en een werkster wilde hij niet in zijn domein hebben. Zonder woorden vuil te maken aan onnodig gepraat, trok hij Gedeon mee naar de vogelkamer. Een aantal kooien met verschillende vogels besloeg daar de gehele linkerwand. Langs de rechtermuur bevond zich zijn lab. Opgewonden maakte hij Gedeon deelgenoot van zijn project: het kruisen van eksters en halsbandparkieten. Deze intelligente vogelsoorten boeiden hem mateloos. Vooral hun aanpassingsvermogen en wijd verbreide aanwezigheid tussen de mensen hadden hem laten besluiten zijn proeven op hen uit te proberen. Trots wees hij naar de kooien: eksters, halsbandparkieten en...

"Ik noem ze pieperruches, parkieteksters."

De vogels in de derde kooi zagen er vreemd uit, met hun dikke, gekromde snavels, lange staart en grauwe verenpak. De dieren bewogen hun koppen nieuwsgierig hun kant op. Drie van hen vlogen naar het gaas en grepen zich eraan vast om hen met hun schrandere ogen op te nemen. Gedeon was maar matig geïnteresseerd.

“Bravo. Je hebt verschillende vogelsoorten met elkaar gekruist en dat noem je spectaculair?”

“Mais non, ami, mais non! Het is dít... dít noem ik spectaculair.”

Hij ging Gedeon voor het incubatievertrek in. In een als nest ingerichte kooi zat een hybride vogelpaar met acht onooglijke, jonge vogels die bedelden om voedsel. Liefkozend sprak hij de dieren toe. Op de werkplank tegenover de volièrre stonden zeker tien plastic bakken, ieder met een muizenpaar en nestjes jongen erin. Albert haalde het deksel van een van de bakken. Met één hand hield hij het nerveuze ouderpaar op afstand en met de duim en wijsvinger van zijn andere hand pakte hij een roze muizenbaby. Daarmee draaide hij zich om naar de vogels. Een van de volwassen dieren kwam krijsend de buit ophalen en voerde het wriemelende jong aan zijn kroost. Zonder ook maar enig gevoel voor het levende voer herhaalde Albert zijn handeling tot alle jonge muizen van dit nestje op waren.

Gedeon sloeg hem zwiingend gade en toen Albert hem na het ritueel vol verwachting aankeek, zag hij dat Gedeons verbazing langzaam plaatsmaakte voor geestdrift. De ogen van de man die hij bijna verafgoodde om zijn kennis, glinsterden als sterren.

“Je hebt... Dit zijn...”

“Pieperruches, oui. Parkieteksters!”

“Je hebt ontdekt hoe ze zich kunnen voortplanten?”

Albert had Gedeon bij zijn bovenarmen gepakt en hem geschud. De extase die door zijn lichaam had geraasd, had wel iets weg van seksuele opwinding.

“Oui, ami, oui! Dit, Gedeon, is mijn spectaculaire vinding. Je suis brillant, n'est-ce pas? Ben ik niet briljant?”

“Gaat het, kindje? Je ziet bleek. Misschien moet je gaan zitten.”

Gedeons stem haalde Albert uit zijn herinnering. Het middel dat Gedeon hem had gegeven om in Aimées drinken te doen deed zijn werk. Aimées ademhaling versnelde. De jonge vrouw zocht houvast aan de tafel en ze schudde haar hoofd. Met een verontschuldigende glimlach bekende ze: “Ik heb nog niet gegeten. Misschien had ik dat beter eerst gedaan voordat ik hierheen kwam. Het is niet dat ik het niet interessant vind, maar...”

Gedeon duwde haar met zachte hand naar een volgende deur.

“Het geeft niet, het is benauwd hier. Ik ben bijna klaar met vertellen. In de kamer hiernaast kun je een glas energiedrank krijgen, dat helpt wel om je sufheid te verdrijven.”

Albert volgde het tweetal. De opwinding tintelde in zijn tenen en zorgde ervoor dat zich zweetplekken vormden onder zijn oksels en op zijn rug.

De volgende deur leidde naar een heus sportzaaltje. Hier stonden verschillende fitnessapparaten en er was een bar met een zithoek. In de pauzes en tot twee uur na kantoortijd mocht deze ruimte gebruikt worden door het personeel, maar ze was in de eerste plaats bedoeld voor het stopgezette onderzoek naar de fysiek van de mens. Gedeon liet Aimée op een van de blauwe fauteuils plaatsnemen. Zelf ging hij op de stoel aan haar rechterkant zitten terwijl Albert uit de koelkast het bewerkte energiedrankje pakte. Albert schonk het in een glas en gaf het aan Aimée. Haar lodderige blik zocht de zijne en ze zette het glas aan haar lippen.

“Drinkt u het maar helemaal leeg, dan voelt u zich snel weer helemaal fit”, moedigde Albert haar aan.

Gedeon en hij wisselden een blik van verstandhouding met elkaar. Zodra het glas half leeg was, haastte Albert zich om het van haar aan te pakken. Aimée had zichtbaar moeite met het focussen van haar blik. Ze keek nog even verward van hem naar Gedeon, voor haar ogen

wegdraaiden en haar kin op haar borst viel. Alles verliep volgens plan. Gedeon greep de bewusteloze jonge vrouw onder haar bovenarmen en Albert pakte haar bij de benen vast. De aanraking met haar warme lichaam stuurde een prikkeling door Alberts onderlijf. Hij snoof hongerig haar geur op, iets wat een afkeurend geluid aan Gedeon ontlokte. Ze zeulden met haar de gangen door naar de parkeergarage. Daar stond een busje voor hen klaar waarmee ze naar Gedeons huis zouden rijden. Ze legden Aimée in de speciaal daarvoor geprepareerde ruimte die zelfs de politie niet zou vermoeden, mochten ze onverhoopt worden aangehouden.

Toen ze klaar waren, rechtte Gedeon zich en knikte tevreden.

“Ik sluit af”, zei hij. “Rijd jij alvast naar buiten?”

Gedeon liep terug het gebouw in om hun sporen uit te wissen. Hij waste snel de glazen, droogde ze af met papieren handdoekjes en zette ze terug in de kast. Zijn brein werkte op volle toeren. Hij speurde naar details die ze over het hoofd gezien konden hebben. Niets mocht eraan herinneren dat zij hier was geweest. Terwijl hij bezig was, dwaalden zijn gedachten af naar de dag dat Albert zichzelf briljant had genoemd. Albert had een essentieel deel van de genetische code gekraakt. Volgens hem bracht deze ontdekking hen een stapje dichterbij naar God, of wat daar dan ook voor door mocht gaan. Dat was het moment geweest dat hij het aangedurfd had zijn eigen ontdekking met hem te delen.

Hij had die bewuste middag een aanvaring gehad met de directeur van de researchafdeling die vond dat het onderzoek naar een medicijn tegen prostaatkanker niet snel genoeg vorderde. Daarom had hij besloten hem van het sportproject te halen, terwijl juist dat project zijn meest baanbrekende ontdekking had opgeleverd. Het in de Y-chromosomen zetelende agressiegen stuurde de wil aan om te winnen en had daardoor een directe invloed op sportprestaties. Wat de research directeur niet wist, was dat hij ontdekt had hoe dit gen zodanig gemodificeerd en beïnvloed kon worden, dat het op de proefpersoon het effect had als van anabole steroïden, maar dan zonder de negatieve bijwerkingen. Een eenmalig toe te dienen, chemisch middel, zette de benodigde genmodificatie in gang, daarna kon een dagelijks in te nemen supplement, gecombineerd met een uitgebalanceerd dieet ervoor zorgen dat een man in korte tijd in een supermens veranderde. Op dat moment was het nog theorie geweest, maar hij had gepopeld om het in de praktijk te brengen.

Tegen de directeur kon hij niet volkomen eerlijk zijn. Bij Newtech Biochem werd dit soort onderzoek niet op prijs gesteld, dus moest hij alle mogelijke praktische toepassingen van zijn ontdekking bekijken. Voor een bedrijf dat gespecialiseerd was in het maken van medicijnen was het belangrijk te weten of de ontdekking op medisch gebied oplossingen kon bieden. En dat kon ze. Toch was de directeur niet onder de indruk. Erger nog, hij was onvermurwbaar.

“Ik begrijp dat er een winstgevende kant aan deze ontdekking zou kunnen zitten, maar dat is nu van secundair belang. Onze pijlen zijn gericht op het prostaatkankeronderzoek. Ik wil dat je daar je tijd aan besteedt, Gedeon. Kanker is doodsoorzaak nummer één en als wij nummer één in de farmaceutische industrie willen zijn, is het bestrijden van die ziekte ons belangrijkste doel.”

“Agressie woekert ook als kanker in onze maatschappij! Denk aan ADHD, schizofrenie, psychopathie en allerhande geestesziekten. Het kunnen controleren van agressie is minstens zo waardevol als een medicijn tegen kanker.”

De directeur was niet ontvankelijk voor zijn hartstochtelijke verdediging.

“Prostaatkanker, Gedeon, dat is de doelstelling voor nu.”

“Maar het is juist deze vinding die me een nominatie voor de Nobelprijs heeft opgeleverd!”

De blauwe ogen van de research directeur blikten ijskoud in de zijne.

“Het was slechts een nominatie, Gedeon Meijer, niets meer dan dat. Je richt je op het prostaatkankeronderzoek en daarmee uit.”

De schoffering door zijn directleidinggevende had Gedeon tot in het diepst van zijn wezen geraakt. Het ging hem er niet eens om dat hij nu zijn meeste kantoortijd aan voor zijn gevoel minderwaardig onderzoek moest wijden. Buiten die tijd om zou hij zijn eigen onderzoek heus voortzetten. Het was de neerbuigende manier geweest waarop de directeur hem had bejegend die hem stak.

Het telefoontje van Albert later die dag was als een teken geweest. Eerst had hij niet willen gaan, maar Albert was geen slechte vriend. Hij was net zo geobsedeerd als hijzelf, zij het op een ander gebied van hun vak. Het zien van de vogels en het horen van Alberts uitleg over het ontstaan van de hybriden klonk absoluut interessant, toch was zijn eerste reactie lauw geweest. Dat kwam voornamelijk door het gesprek met de research directeur, dat keer op keer in zijn hoofd resoneerde. Tot het moment van de verbijsterende finale van Alberts show. Hij had zijn eigen brein koortsachtig laten werken. Kon hij Alberts kennis gebruiken? Zou hij hem deelgenoot moeten maken van het Genootschap van de Nieuwe Tijd en de grootse plannen die zij hadden?

“Is dit reden voor champagne, of niet”, had de Waal geglunderd.

Albert ging hem voor naar de huiskamer, laverend tussen onuitgepakte dozen en rondslingerende kranten en tijdschriften. Met een achteloos gebaar veegde hij de rommel van de bank, zodat ze konden plaatsnemen. Als een trofee stond op de tafel een beslagen metalen emmer met daarin de champagnefles. Ernaast stonden - godzijdank schone - glazen. Met een doffe plof ontkurkte Albert de fles en hij schonk het bruisende vocht in de glazen. Gedeon nam er één aan en hief het, net zoals Albert deed.

“Een toast, ami, op het ontrafelen van de geheimen van het leven. Op het bewijzen dat wij geschapen zijn naar het evenbeeld van God. Mais non: nous sommes des dieux! Wij zijn goden, Gedeon. U en ik.”

Even had de morsige Belg het te kwaad.

“Ik voel een grenzeloze bewondering voor u, Gedeon. Om uw onderzoek, uw passie. Er is geen mens tegen wie ik meer opkijk dan tegen u. Het is me een eer dat ik dit moment met u mag delen.”

Alberts woorden hadden Gedeon gestreeld. Hij wilde niets liever dan zijn idealen en toekomstvisie met deze man delen.

“Albert, je hebt gelijk, je bent briljant.”

Om spanning te creëren, liet hij een korte stilte vallen. Daarna sprak hij met gepaste eigendunk: “Maar ik? Ik ben geniaal!”

De hongerige blik in Alberts ogen had als het ware vloeibare trots door zijn aderen laten stromen. Hij had een diepe teug adem genomen en gezegd: “Ik heb de zetel van het Kwaad in de mens ontdekt. Ik noem het ‘het agressiegen’, maar in essentie is het niets meer of minder dan wat de mens ‘het Kwaad’ noemt.”

Alberts mond zakte open van ontzag en Gedeon vertelde hem in grote lijnen over zijn ontdekking.

“Maar dit is niet alles, Albert. Mijn doel is het kweken van de homo superior sapiens, een ras van supermensen, maar eerst en voor alles een supersoldaat. Ik sta hier niet alleen in, mijn vriend. Ik ben verbonden aan een geheim genootschap, waarvoor ik een superleger zal maken. Dat leger zullen we koppelen aan de sterkste leider op aarde en samen zullen we zorgen voor wereldwijde stabiliteit. Het wordt een onverslaanbare combinatie die de wereldheerschappij binnen handbereik zal brengen. Dát, mijn beste Albert, is waar ik me mee bezighoud.”

Hij had zijn relaas afgesloten met een arrogant gesproken: “Jij, mijn vriend, kunt mijn partner zijn, jij bent immers briljant. Maar ik, mijn beste Albert Maçon? Ik ben geniaal.”

Zonder hem ook maar één keer te onderbreken, had Albert naar hem geluisterd, zijn varkensoogjes vochtig van ontroering.

“Merde, Gedeon, merde!”

Ze tikten hun glazen tegen elkaar, waarna ze deze bijna gelijktijdig in één teug leegden. Met bevende handen schonk Albert ze nogmaals vol. Hij lichtte het zijne op en zette het aan zijn lippen. Na een grote slok die hij smakkend met zijn tong wegwerkte, staarde hij voor zich uit.

“Merde! Een leger? Une armée, n’est-ce pas?”

Er had kortstondig een stilte in de rommelige kamer van de biochemicus gehangen.

“Une armée, een leger... Gedeon, weet u wat dat is? L’armée de Gedeon. L’armée Gedeon. Armée Gedeon!”

Albert herhaalde de laatste woordcombinatie een aantal keer, alsof hij de klank op zijn tong wilde proeven. Toen keek hij hem aan met een sinister licht in zijn ogen.

“Hoort u het niet, Gedeon? Armée Gedeon: Armageddon. U, mijn vriend, bent de brenger van Armageddon. Gedeons leger!”

“Rustig, Albert, we mogen de aandacht niet op ons vestigen!”

Het kostte Albert zichtbaar moeite rustig te blijven. Gedeon foeterde op hem en herinnerde hem eraan dat ze niet mochten opvallen. Bij de afslag naar de weg waar Gedeons huis stond, gaf Albert vol gas. Bijna reed hij een bejaarde man met een handkar ondersteboven. Albert kon nog net uitwijken, maar kon niet voorkomen dat de man onderuit ging. Gedeon zag in de zijspiegel hoe een meisje, dat net aan kwam rijden, van haar fiets sprong. Ze smeed hem in de berm en snelde de oude man te hulp.

“Verdraaid, Albert! Rustig, we zijn er bijna!”

Aan het verwoede bewegen van zijn adamsappel kon Gedeon zien dat zijn collega zijn zenuwen wegslikte. Een aantal vrijstaande huizen trok aan hen voorbij tot Gedeon links van hen, achter de landelijke sloot, zijn eigen huis zag opdoemen. Hij viste de afstandsbediening van de poort uit zijn zak, schakelde het alarm uit en zorgde dat het hek openzwaaide. Albert manoeuvreerde de bus via het bruggetje over het naar links afbuigende pad naar de garage die zich onder het huis bevond.

“Mon dieu, Gedeon. Wat hebt u toch een magnifieke woning.”

Daar was geen woord van gelogen, zijn huis was groot en van alle gemakken voorzien. Natuurlijk had hij een goed loon, maar als zijn baan alles was waarmee hij zijn kost verdiende, dan zou dit huis zeker buiten zijn bestedingsruimte liggen. Het was hem geschonken door het Genootschap, als rustige plek om buiten werktijd zijn onderzoek voort te kunnen zetten.

Zonder veel woorden met elkaar te wisselen, tilden Albert en hij Aimée uit het busje. Aan het eind van de garage was een deur die naar een gang leidde. Rechts bevond zich de trap naar het woondeel, links kwamen twee deuren uit op de gang. De ene was van de kelder, de andere van het laboratorium. Hijgend hielden ze stil voor deze laatste ruimte. Albert liet Aimées voeten los en nam de bewusteloze vrouw in zijn armen, zodat Gedeon zijn handen vrij had om de deur open te doen. Verder gingen ze weer, het lab in en aan het einde daarvan naar een verborgen ruimte. De deur die daar toegang toe gaf, was met het blote oog niet te zien. Nadat Gedeon met zijn voet iets had aangeraakt, schoof de metalen wand geruisloos open om toegang te geven tot een lift. Die bracht hen nog een verdieping lager, naar wat Albert het ‘zenuwcentrum’ noemde. Dat bestond uit een balie met daarachter twee stoelen, vanwaar gekeken kon worden naar vier beeldschermen. Verder waren er een fitnessruimte, de herenkamer, de kliniek en de conceptiekamer.

Albert was blij dat ze er bijna waren, de inspanningen lieten hem zweten als een paard. Gedeon opende de conceptiekamer waarin zich een tweepersoonsbed en een doucheruimte met een wastafel en een toilet bevonden. Meer was niet nodig. Ze legden Aimée op het bed en ontdeden haar van haar kleren. Er trok een rilling door Aimée. Ze mompelde iets, bewoog haar hoofd en trok een beetje met haar armen en benen, maar haar ogen bleven gesloten. Albert voelde het water in zijn mond lopen bij het zien van het naakte vrouwenlijf. Zijn handen jeukten om haar borsten aan te raken, haar...

“Kom, we zijn klaar.”

Spijtig stapte Albert weg van het bed en samen verlieten Gedeon en hij de kamer.

Terug in de receptie klopte Gedeon drie keer op de deur van de herenkamer.

“Adam? Eva is er.”

Daarna nam hij plaats naast Albert op een van de twee stoelen achter de balie en schakelde de camera's in.